

CZARNA RÓŻA

Grzegorz Szupiluk
Czarna Róża

Grzegorz Szupiluk

Czarna Róża

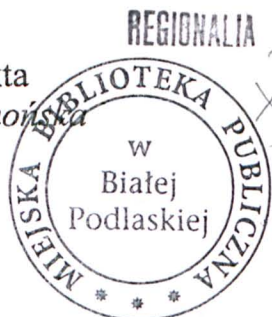
Grzegorz Szupiluk

Czarna Róża

[Biała Podlaska, 2008]

Okładka
Ewa Borowska-Kurpeta

Korekta
Ewa Michońska

XIII B
Szw

120735

821.162.1-1

Szczególnie dziękuję Panu Józefowi Szeptyckiemu
za wsparcie przy wydaniu tomiku.

XIII B.1

Miejska Biblioteka Publiczna
Biała Podlaska

5 175844000006

szukam

opatulony płaszczem
wychodzę z domu
by szukać tej
której jeszcze nie znalazłem

szukam tej
która podobno
mieszka w niebie
i jak łaska
spływa na dwoje ludzi

szukam tej
która podobno
kiedy nadchodzi
to tak jakby ktoś
grał na harfie

śniłem o niej wczorajszej nocy

wiara

wiara dziecka
niczym jego dusza
jest biała jak śnieg

pewnego dnia dziecko odkrywa
 że to ludzie zabili Boga
 świat przestaje być bajką
 a zaczyna dziennikiem telewizyjnym

jeśli dziecko jest kochane
odkryje czym jest dojrzała wiara
nauczy się kochać
pomimo tego
że jest tyle zła na świecie
kiedy będzie ojcem albo matką
przytuli dziecko do serca
kiedy wokół mróz
modląc się
będzie się wspinać
na górę ufności ku Bogu
i będzie tak trwać
aż do końca

samotność i Światło

sam jestem w pokoju
w samotności czytam książkę
samotny myślę o tobie
sam piszę wiersz
rodzi się jak dziecko -
w bólu pustki
w samotności wychodzę na spacer
rozmawiając sam z samym sobą
samotność jest potężna
jest niczym wielkie morze
im bardziej się zanurzasz
robi się coraz ciemniej
na samym dnie znajdziesz
dzieci w bidulach
ludzi o złamanym sercach
mrocznych poetów
którzy odwrócili się od Światła
gdzieś wysoko śpiewają aniołowie
lecz ich śpiew nie ma takiej wartości
jak człowiek który odnalazł Światło
kiedy anioł przestanie śpiewać
nie stanie się nic
kiedy człowiek przestanie nieść Światło
boję się myśleć co się z nim stanie

jeśli

jeśli oczarujesz ją
wyszepce ci do ucha
magiczne zaklęcie
jeśli oczarujesz ją
dotknie dłonią twojej twarzy
oczaruj ją

jeśli oczarujesz ją
twoje myśli o niej
będą czyste niczym
świeżo spadły śnieg
jeśli oczarujesz ją
będziesz myślał o niej cały czas
oczaruj ją

jeśli oczarujesz ją
zapomnicie o całym złym świecie
jeśli oczarujesz ją
uwiesi się tobie u szyi
jak na gałęzi nad przepaścią
uratuj ją

anioły

staliśmy obok siebie
podziwiając obraz
wciąż samotni i zamyśleni
nasze oczy spotkały się
a ja chciałem śpiewać
tak
chciałem śpiewać psalm
jej uśmiech był uśmiechem
zagubionego anioła
marzyłem by ją przytulić
moje myśli o niej
były niczym szept anioła w moich uszach
wiedziałem
że to jedna z ostatnich szans
by krzyknąć
świat jest piękny!
by napisać jeszcze jeden jasny wiersz
i połączyć się z nią
jak nasze anioły

ona

minąłem ją
po raz pierwszy
od tak dawna
miała na sobie
czarny płaszcz
a w duszy
jasne światło

powiedziałem do niej - cześć
po raz pierwszy
od tak dawna
uśmiechnęła się
i odeszła
pozostawiając
w moich oczach tęczę

róża

jesteś jedną z róż
które krzyczą swoim pięknem
chciałbym podarować ci
uśmiech pełen światła
spojrzeć ci prosto w oczy
i w nich utonąć
wierzę
że tęsknisz za miłością
tak bardzo jak ja
moje wiersze są jak perły
które chciałbym ci podarować
są jak dłonie
które chciałyby głaskać twoją twarz
kiedy myślę o tobie
świat wydaje się lepszy

niech trwa ta jasność

ukryta miłość

jesień tego roku jest taka piękna
idę złotą aleją myśląc o Niej
Bóg stworzył nas by sprawić
by skończyła się samotność
dwojga ludzi
samotni wiedzą
jak wiele marnuje się czasu
wciąż myślę o Niej
Ona wciąż nie wie
że zbieram dla Niej kwiaty
nie wie
że ułożyłem dla Niej psalm
nie wie
że jest dla mnie słońcem
moja miłość
jest inna niż anielska
aniołowie nie znają samotności

chcę być z tobą

chcę być z tobą
może by odkryć tajemnicę
a może by jej szukać
jesteśmy jak pingwiny
bo nie możemy wzbić się w górę
mam w sobie wolę
opiekowania się kobietą
niczym kwiatem
nie wiem dlaczego -
kiedyś porzuciłem piękną różę
która krzyczała - zostań
była cała we łzach
potrzebowała mężczyzny
a ja byłem dzieckiem
jest we mnie wola
odwieczne pragnienie
silniejsze ode mnie
będę czekał na ciebie całą noc
mam wolę połączenia się z tobą

zostań

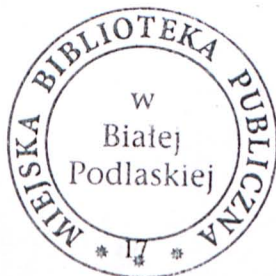
zostań

opatrzę ci stopy
ranne po ostatnim
biegu w nieznane
nie przestawaj wierzyć w miłość
bo prawdziwa jest jak słońce
daje światło i ciepło
nie oczekując zapłaty
wolna miłość
przyniosę ci ją
nie zamknę cię w klatce
będziesz zawsze dla mnie
ptakiem o tęczyowych skrzydłach
unoszącym się nad szarą ziemią

rzeczywistość

kiedy zamykam oczy
widzę twój pokój
ściany z wierszami jasnych poetów
żywe kwiaty o zapachu raju
wszystko czeka, aż wejdiesz
piękna niczym wschód słońca
obdarzysz mnie łaską
będę z tobą
nie będę samotny
znowu będę z tobą
to wszystko za czym tęsknię

dzisiaj byłem w twoim pokoju
zacząłem czytać wiersze na ścianach
wiersze tragicznych poetów
stałaś w drzwiach
ubrana w codzienność
taka ludzka
mówiłaś patrząc na mnie
o zwykłych rzeczach
tyle chciałbym ci powiedzieć
ale jesteśmy tylko ludźmi
we flakonie zasuszone kwiaty
kończyłem herbatę
spojrzałem na podłogę
i wyszedłem

pamięć

jeszcze rok temu
szliśmy wtuleni w siebie
podziwiając zorzę
była surowa i piękna
światła niby w takt muzyki
wirowały na niebie
jakby malowane
przez niewidzialnego mistrza

teraz wciąż myślę o Tobie
idąc przez zaśnieżone pola
sam już nie wiem
co jest bielsze
śnieg, który mnie otacza
czy twoje serce
po raz któryś
czytam list od Ciebie
a zorza jest jeszcze piękniejsza
bo jesteś w niej
i zawsze będziesz

trwanie

idziemy przez świat ślepi
choć z otwartymi oczami
pozwól przytulić się do ciebie
nie możemy pogodzić się
z samotnością
jesienna miłość jest złotego koloru
zamknij oczy i wyobraź sobie
że jesteś w świątyni
świątyni miłości
to jest trudne
jeśli kiedyś przyśniła ci się tęcza
w świątyni nie jesteśmy sami
inni niczym anioły tańczą i radują się
kiedy jest się w świątyni
wtedy człowiek poznaje
jak ciemny jest świat poza nią
każde złe słowo brudzi świątynię
pytasz po co trwać
kiedy więcej się daje niż dostaje
spójrz w niebo, a poznasz odpowiedź

czas pędzi

czas pędzi
a ja wciąż
szukam kwiatów dla niej
jedne kwiaty są suche
inne wciąż żyją
te suche może ożywić
twoje spojrzenie
w pokorze czekam
na następne spotkanie
zimną nocą patrzę na księżyc
powoli staję się jak on
zimny i obojętny
spotkać
szczęśliwego poetę
zapomnieć o całym smutnym świecie
i napisać jasny wiersz
to dopiero sztuka

sens

wyjechać z domu
to stać się żeglarzem
kto nie poddał się nicości
ma sen
że kiedyś powróci
z każdym dniem
jego serce staje się większe
bo wypełnia je tęsknota
jak ważny jest sens
wie ten
który stracił bliską osobę
z którą rozmowa
była niczym spokojne
wpatrywanie się w tęczę
nawet nieszczęśliwa miłość
daje sens
bez nadziei zsuwamy się
po równi pochyłej
wtedy otacza nas ciemność
jest tyle samotnych róż
moja patrzy na mnie
niczym najpiękniejsza syrena
wypływam w morze
aby do niej wrócić

motyle

wciąż pamiętam te dni
kiedy rozmawialiśmy
płynęliśmy łodzią po rzece
toń była spokojna
a słońce grzało nasze twarze
teraz jesteś daleko
w innym kraju
pływam łodzią samotny
dookoła szarość
dobre myśli leczą tęsknotę
kiedy oglądam twoje zdjęcie
dobre myśli są jak motyle
o błękitnych skrzydłach
chciałbym je wysłać
w każdym liście do ciebie
aby głaskały cię po twarzy
delikatnie jak moje dłonie
teraz siedzę nad brzegiem rzeki
jest dzień
piszę jasny wiersz

na granicy snu

każdego dnia widzę ją
otoczoną różami
widzę ją klatka po klatce
tyle róż jest tylko
w świątyni miłości
kiedyś we śnie
powiedział mi o tym anioł
kiedy patrzę w lustro
widzę zwykłą twarz
twarz samotnego poety
tak bardzo chciałbym
znaleźć się z nią
na bezludnej wyspie
wtedy byłaby tylko moja
posadzilibyśmy mnóstwo róż
ciała połączyłyby się
niczym dwa anioły
w świątyni miłości
obudziłem się
napisałem jeszcze jeden wiersz
o człowieku
który klęczał u bram raj
trzymając jedną różę
słyszał dźwięk harfy
i kobiecy śpiew
nikt mu nie otworzył

piękni

liczą się tylko
zamknięte oczy i połączone dłonie
okiełznać dzikość serca
czy oddać się namiętności?
nie są jednością
choć łączą się ich ciała
są tacy piękni idąc przez noc
ich miłość jest jak krzyczący kwiat
kiedyś rozstaną się
pozostanie w nich żal
i pytanie
czy lepiej być z kimś
czy lepiej być sam
ale we wnętrzu wypatrują kogoś
coraz bardziej tęsknią
za innym światem

Boże Narodzenie

narodziłeś się jak co roku w stajence
niewinny jak biały ptak na czarnym niebie
nie wiedziałeś jaki jest świat
matka tuliła Cię do serca
i czuła jak wielką miłość masz w sobie

co roku nadchodzi taka noc
której nie boją się nawet
malutkie dzieci
noc nadziei dla świata
noc Twojego narodzenia
Jezu
kiedyś zobaczysz
małe dzieci nie mające co jeść
zaślepionych zabijających się
w imię jednego Boga
chorych cierpiących w samotności
na tym świecie łzy płyną jak rzeka

teraz śpij

utopia

to miał być zwyczajny dzień
styczniowa biel pokrywała pola
chodziłem sam po moim ogrodzie
nagle usłyszałem kołatanie
do bram mojego ogrodu
to była ona
proszę wejść - powiedziałem
cały ogród wypełnił się
ciepłym światłem
mam to czego szukasz - powiedziałem
ja też - odpowiedziała
zobaczyłem w jej oczach spokój
poznawaliśmy się
nigdy nie czułem się tak wolny
tydzień później byliśmy kochankami
wtuleni w siebie
całowaliśmy się by ukryć kłamstwo
bo nie mieliśmy tej tajemnicy
coraz rzadziej składaliśmy ofiarę
w świątyni miłości
coraz rzadziej słyszałem w jej głosie
dźwięk harfy
coraz więcej złych słów
stawaliśmy się wrogami
ciepło miłości przegrywało
z zimnym kamieniem

pewnego dnia odeszła
nie potrafiłem jej zatrzymać

femme fatale

chowa piękną twarz
za czarną woalką
żegna na zawsze następnego kochanka

femme fatale

choć tyłu już pogrzebała

ja pragnę jej

jak nikotyny

jak szalony kochanek

każdej nocy pożądam jej

jak żeglarz syreny

pragnę odsłonić jej woalkę

dotknąć dłonią jej twarzy

femme fatale

będę kochał się z nią

na jednej z dzikich plaż

zamknę ustami jej usta

słowa są niepotrzebne

będę niewolnikiem jej ciała

i duszy

aż pożegna mnie

schowana za czarną woalką

myśląc o następnym kochanku

zdjęcie jak relikwia

miłość moja jest jak dzika róża
ukryta wśród dzikich traw
jest jak wypatrywanie latarni
która ratuje mnie
kiedy piszę mroczne wiersze
one oddalają mnie od światłości
twojego spojrzenia
jest jak troszczenie się
o oazę dobra
na pustyni nieczułości
moja miłość jest jak klęczenie
w świątyni pełnej witraży
gdzie twoje zdjęcie jest relikwią

modłę się
aby nie nadszedł taki dzień
kiedy zobaczę cię w białej sukni
obok niego
wtedy włócznia przebije mi bok
będę umierał
błąkał się niczym statek-widmo
a moją dziką różę spalę

tak dawno nie rozmawiałem z tobą
ostatnim razem
uśmiechnęłaś się do mnie
odpłynąłem statkiem w dal
spokojny
bo nie zabiłaś mnie

dziura w sercu

dziś cyrk
zawitał do mego miasta
kiedy spojrzałem na obsadę
obudziły się we mnie wspomnienia

kiedyś jako dziecko
powiedziała
że marzy by zostać tancerką w cyrku
teraz nią jest
piękna niczym promienny dzień

znowu spotkam się z nią
dzisiaj spotkam się z nią
z moją czarną różą

po przedstawieniu
dałem jej kwiaty
i całe życie
przeleciało mi przed oczami
nasz płomień zgasł
ale ja zdałem sobie sprawę
że mam w sercu dziurę
dziurę w kształcie miłości

pożegnanie

stoję zanurzony w zimnym oceanie
po tej miłości
pozostały opuchnięte ręce i smutne oczy
im bardziej ktoś kocha
tym bardziej odsłania się
na cios noża
nie potrafię ciebie zranić
jesteś dla mnie niczym wyższe prawo
bo prawdziwa miłość jest jak świątynia

na cmentarzu moich snów
pozostawię kolejny nagrobek
na nim będzie wyryte twoje imię

tak bardzo chciałbym
narodzić się ponownie
tak bardzo komuś zaufać
jak kiedyś tobie
mieć w sobie ten spokój płynącej rzeki
każdego dnia przynosić
kwiaty pocałunków
i czekać
jak kapłan czeka na eucharystię
miłości ocal mnie

spis treści

szukam	5
samotność	6
koniec	7
wiara	8
samotność i Światło	9
jeśli	10
anioły	11
ona	12
róża	13
ukryta miłość	14
chcę być z tobą	15
zostań	16
rzeczywistość	17
pamięć	18
trwanie	19
czas pędzi	20
sens	21
motyle	22
na granicy snu	23
piękni	24
Boże Narodzenie	25
utopia	26
femme fatale	27
zdjęcie jak relikwia	28
dziura w sercu	29
pożegnanie	30

XIII B
SZU